

[Handelsministeren.]

426 ff.) nævnte jeg, at det inden for de nordiske varemærkekommissioner har været overvejet, om bestemmelserne vedrørende fællesmærker, der for Danmarks vedkommende indeholdes i lov nr. 102 af 7. april 1936 om fællesmærker, skulle optages i varemærkeloven eller fortsat forblive i en selvstændig lov, og at der opnåedes tilslutning til et dansk-norsk ønske om at bibeholde en selvstændig fællesmærkelov. Varemærkekommissionen har derfor ved udarbejdelsen af udkast til lov om varemærker forudsat, at der i forbindelse med varemærkelovsforslaget blev fremsat forslag til ny fællesmærkelov svarende til varemærkelovsforslaget.

Varemærkekommissionen har ikke selv udarbejdet udkast til en ny fællesmærkelov, men det forslag til fællesmærkelov, som hermed fremsættes, hviler til dels på principper, der har været drøftet mellem de nordiske lande og inden for varemærkekommissionen, og er således knyttet til det tidligere fremsatte forslag til varemærkelov.

I dansk ret indførtes begrebet fællesmærke allerede ved lov nr. 129 af 12. april 1911 om handel med smør og fremmede landbrugsprodukter m. m., idet denne lov hjemlede en særlig beskyttelse for et for hele landet gældende fællesmærke, „Lurmærket“, hvormed dansk smør skulle forsynes. Samme år blev Pariserkonventionen af 1883 om beskyttelse af den industrielle ejendomsret revideret efter forhandlinger i Washington, og der indførtes i konventionen en ny bestemmelse, artikel 7 b, hvorefter unionslandene forpligtede sig til at tilstede registrering af og beskytte fællesmærker.

For at gøre det muligt at tiltræde den således ændrede konvention blev Danmarks første fællesmærkelov, lov nr. 129 af 29. april 1913, gennemført. Der knyttede sig for Danmark bl. a. den interesse til den nye konventionsbestemmelse, at det fremover blev muligt at opnå international beskyttelse for det ved 1911-loven indførte fællesmærke, „Lurmærket“, og for eventuelle andre nye kendetegn for danske varer. Fællesmærkeloven af 1913 blev udformet således, at den dagældende varemærkelovs bestemmelser i det omfang, de kunne finde anvendelse, kom til at gælde for fællesmærker, medens fællesmærkeloven i øvrigt indeholdt sådanne

bestemmelser, der var nødvendiggjort af fællesmærkernes særlige karakter.

Fællesmærkeloven af 1913 blev i 1936 afløst af den nugældende fællesmærkelov, lov nr. 102 af 7. april 1936. Ændringen af fællesmærkeloven af 1913 blev gennemført for at bringe denne lov i overensstemmelse med den samtidig vedtagne ændrede affattelse af varemærkeloven, lov nr. 101 af 7. april 1936, og denne forbindelse mellem de to love er bevaret ved det foreliggende lovforslag. I § 2 i forslaget til fællesmærkelov siges det, at de i varemærkeloven indeholdte regler, hvis intet andet følger af bestemmelserne i fællesmærkeloven, skal gælde for fællesmærker, for så vidt og i det omfang de efter deres beskaffenhed kan finde anvendelse. Fællesmærker skal således i princippet behandles efter samme regler som varemærker. Jeg vil derfor henvide til motiverne til varemærkelovsforslaget og til mine bemærkninger ved fremsættelsen af dette lovforslag, for så vidt angår reglerne om fællesmærkerettens opståen og indhold, kollisioner og registreringshindringer, medens jeg her vil nøjes med at omtale nogle af de særregler for fællesmærker, der er nye i forhold til fællesmærkeloven af 1936.

I henhold til § 1 i fællesmærkeloven af 1936 kan fællesmærker registreres for her i landet hjemmehørende foreninger, der har til formål at varetage erhvervsmæssige fællesinteresser for deres medlemmer, og for danske offentlige myndigheder, der varetager erhvervsmæssige fællesinteresser for grupper af statsborgere.

Da der har vist sig et behov for adgang til registrering af fællesmærker for sammenslutninger m. v., der, selv om de varetager interesser for erhverv og forbrugere, ikke hører til den efter den nugældende fællesmærkelov registreringsberettigede kreds, foreslås det ved lovforslagets § 1, at adgang til registrering af fællesmærker skal tilkomme foruden som nu foreninger af erhvervsdrivende og offentlige myndigheder tillige sådanne sammenslutninger m. v., som fører kontrol med eller fastsætter normer for varer eller arbejds- og tjenesteydelser. Herigennem skabes der mulighed for, at f. eks. Dansk Standardiseringsråd og Dansk Varedeklarations Nævn og andre lignende sammenslutninger kan lade deres kendetegn registrere som fællesmærker.